

I Nya Testamentets Hebreerbrev läser vi:

Låt oss ge akt på varandra och sporra varandra till kärlek och goda gärningar. Och låt oss inte överge våra sammankomster, så som några brukar göra, utan i stället uppmuntra varandra, och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig. (Hebr 10:24-25)

För en lyckad grillning behövs det jämn glöd. Ibland händer det att en bit grillkol hamnar lite vid sidan om. Den glöder allt mindre för att slutligen slocknar. Men skjuts den tillbaka in i glöden tänds den på nytt och ger den nödvändiga värmen.

Är inte det likadant med trons och kärlekens eld?

Någon har blivit "eld och lågor", men hur snabb kan inte en sådan eld slockna om inte flera hänger på och låter sig smittas av värmen.

I den urkristna församlingen i Jerusalem var elden tänd. Och den hölls igång. Nästan som ett samarbete mellan Gud och människor.

Man höll sig till varandra, höll fast vid undervisningen, bad tillsammans och delade nattvarden med varandra. Tron växte och rotades, kärleken växte, gemenskapen fördjupades.

Gud sände sin helige Ande och församlingens enskilda medlemmar fanns på plats, tog emot och följde sin Herre på ett nytt sätt. Och skaran växte!

När Guds Ande får tillgång till våra hjärtan och får tända en ny eld – vad kan inte då hända?

Trots Coronatider!

Låt oss göra båda delar: be om att Fadern sänder en ny Andens eld som börjar brinna i mig, i dig!

Och samtidigt rent konkret rycka närmare varandra till fördjupad gemenskap.

Vad tror du – är det möjligt?

Klaus

Gamle George

Under lång tid hade den gamle George inte visat sig i kyrkan.

Sen, sent en iskall vinterkväll, kom pastorn på besök. Med en kort hälsning steg han in och satt sig på en stol vid den öppna spisen. George tog plats på den andra stolen.

Pastorn var en fåordig man som aldrig gjorde många ord.

Denna dag var han mera tystlåten än vanligt.

Ett bra tag satt de tysta med varandra. Sen böjde pastorn sig framåt, tog med tången tag i ett stycke brinnande ved för att flytta den omsorgsfullt en bit bort ifrån de andra brinnande vedbitarna.

Gemensamt iakttog de två männen hur vedbiten sakta slocknade. Inga ord yttrades. Sedan reste sig pastorn, sa att han var tvungen att ge sig i väg igen och lämnade George ensam.

Nästa söndag var George tillbaka i kyrkan.

(fritt efter John Pritchard)